

**Детективи з вусами.
Галантний крадій.. Детективи
з вусами. Галантний крадій**

КУПИТИ

Про книгу

У найвеличнішому театрі Парижа відбудеться виступ Марі Ле Белль, хазяїжки Жозефіни. Тож друзі сіамської кішечки запрошені на нього як почесні гості. Але одразу після першого акту зчиняється переполох! Хтось викрав коштовні сережки Марі. Крадій діяв дуже професійно, не залишивши жодного сліду для поліції. Але не для котів. Озброївшись винятковим нюхом, вусаті детективи беруться за справу.

Алессандро Гатті
Давіде Морозінотто

Детективи з вусами

ГАЛАНТНИЙ
КРАДІЙ

Розділ 10

ЧОТИРИЛАПИЙ ЛЮПЕН{6}

Кіт-крадій був дійсно дуже спритним. Але й Містер Мунлайт теж був нівроку, переслідуючи крадія й не гублячи його ні на мить з поля зору, нашорошивши вуха й здійнявши хвіст.

— Тепер ти від нас не втечеш! — прошипів він, чуючи позаду себе тупіт лап Додо, Жозефіни та маленького Бубончика.

Сіамський кіт озирнувся, всміхаючись, але й словом не прохопився. Хтозна, може, то справді примара!

А за мить плигнув на підвіконня під великим вікном й розчинився, немов за помахом чарівної палички.

— От дідько... — пробурмотів Додо.

Але Мунлайт не збавив темпу. Які там чари: хтось залишив вікно незачиненим, а білий кіт цим скористався!

За мить коти-детективи опинились на вузькому карнизі на останньому поверсі Лувру. Перед ними кіт-крадій хвацько плигнув на фриз будівлі. А звідти заскочив на ринву, видершись ще вище, поліз по віконній рамі... і за мить його вже не було на даху музею.

— Ну ж бо, ми теж можемо так! — вигукнув Мунлайт. — Уперед!

Один за одним усі четверо котів змогли дістатися даху.

Примарний злодій був уже досить далеко і швидко біг під місячним світлом.

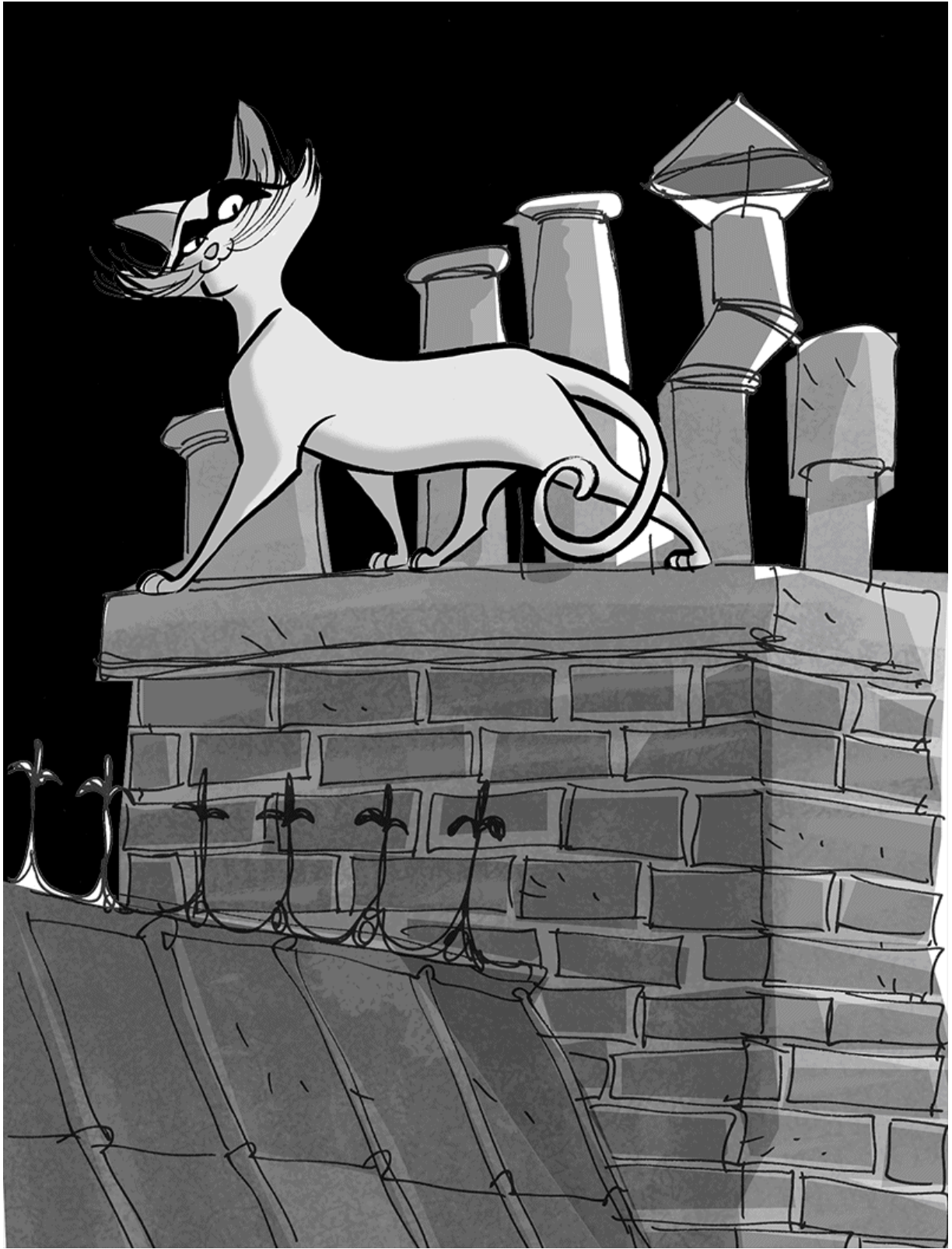

— Ми ніколи не зможемо здолати його на його території, — мовив Додо Марселець. — Той кіт мов стріла! Треба брати хитрістю... Спробувати заманити його у пастку.

— Правильно, — схвалив Мунлайт. — Ми з Додо обійдемо його збоку та влаштуємо засідку біля комина внизу. Жозефіно, ви з Бубончиком продовжуйте гонитву і постарайтеся зробити так, щоб він нас не помітив!

Сіамська киця кивнула й подивилася, як Мунлайт та Додо кинулися навпростець через дах, біжучи по діагоналі, аби випередити просування того дивного кота, так схожого на привид. А потім вона з Бубончиком знов кинулись бігти. Можливо, їхнє завдання було не найскладнішим... але вже точно найвиснажливішим!

Час від часу кіт-крадій зупинявся, щоб озирнутись на Жозефіну, ніби дожидаючись її, але потім знову кидався навтьоки, повсякчас перебуваючи достатньо далеко, аби кицька могла його наздогнати.

У якийсь момент Бубончик послизнувся на покрівлі даху, але зумів відновити рівновагу, махаючи хвостом, і зупинився, щоб перевести дух.

— Я... ох-ох... більше не можу...

— Відпочинь, але ні кроку звідси, щоб не втрапити в халепу, — наказала Жозефіна. — Я зараз повернусь!

І вона відновила погоню на самоті у світлі зірок.

«От де зараз Мунлайт із Додо, — міркувала вона. — Розумники, сидять удвох у засідці! А я сама-самісінька... І Бубончика мала залишити позаду!»

Безсумнівно, цей білий кіт — справжній спортсмен. Скільки б не біг, здавалось, він зовсім не втомлювався. Складалося враження, що він зазивав її гнатися за ним, а сам тим часом невимовно радів тому, що втікає від неї.

Швидше б вже Мунлайт і Додо влаштували ту славнозвісну пастку!

Раптом Жозефіна втратила з поля зору втікача. Боячись, що упустила крадія, прискорилася, перестрибнула через димар і, балансуючи на лапах, зробила наступний стрибок. Потім вона підійшла до одного з мансардних вікон Лувру і почала вдивлятися в темряву, шукаючи того дивакуватого...

— Доброго вечора, мадам, — пролунав голос саме цієї миті.
Жозефіна рвучко обернулась.

А ось і він, кіт-крадій, так близько, що вона могла б наздогнати його одним стрибком. Його шерсть була біла як сніг, а «маска» на очах — насиченого чорного кольору, що робило його погляд темним і загадковим.

— Це ти! — вигукнула Жозефіна враз.

— Саме так, я, — погодився той. — Дозвольте відрекомендуватися, мадам. Мене звать Котомас, кіт-привид, найхоробріший злодій у Парижі!

Жозефіна фиркнула:

— І найбільший хвастун... Визнаю, ти дуже вправний, але я та мої друзі вислідили тебе! Отже, зараз, будь ласка, можеш повернути мені «Полум'я Дракона»?

Котомас опустил очі й згорнувся калачиком на даху Лувру, ніби після всіх цих перегонів йому захотілося погомоніти.

— «Полум'я Дракона»? Так, чудові сережки, справді неоціненний скарб. Але все ж таки це людські речі. З іншого боку, ви... Ваша постава настільки елегантна, а хутро настільки бездоганне, що вам не потрібні прикраси, щоб підкреслити вашу красу!

У Жозефіни відібрало мову. Останнє, чого сподіваєшся за таких обставин, — почути компліменти! Але враз опанувала себе, прошепотівши:

— Насправді вони не для мене. «Полум'я Дракона» належать Марі, моїй хазяїжці!

Котомас рвучко зіпнувся на ноги, немов ці слова його приголомшили.

— Ви мешкаєте із Марі Ле Белль, акторкою? Я гадки не мав... Я вже давненько стежу за лордом Препостересом, вичікуючи слушної нагоди, щоб вкрасти коштовності... А коли побачив, що він крутиться довкола «Фолі-Бержер», я вирішив, що це ідеальна нагода для крадіжки. Але я не знав, що у Марі є сіамська киця... Та ще й така дивовижна!

Жозефіна зашарілась (власне, наскільки може зашарітись кішка!), добираючи слушних слів, щоб відповісти. Але саме цієї миті помітила Мунлайта та Додо, які виходили зі свого сховку.

— Ой, — здивовано някнула вона. Через ті компліменти Жозефіна зовсім забула про пастку.

Котомас озирнувся саме вчасно і, не замислюючись ні на мить, зробив довжелезний стрибок. За кілька рухів дістався верхівки даху й стрибнув униз, на карниз горішнього поверху. За мить завернув за ріг і зник з очей.

Мунлайт захитав головою:

— Трясця котовій матері, Жозефіно! Ти так крикнула, що він сполошився. А ми ж його майже впіймали!

Додо прикусив другові хвоста:

— Не треба її звинувачувати! Кіт-крадій почув нас, тому що ти рухаєшся із грацією слона. Такі акробатичні фокуси треба залишати справжньому бродячому котові!

— Бродячому й облізлomu, — гаркнув у відповідь Мунлайт.

Жозефіна зітхнула: все дарма. Ці двоє ніколи не облишать своїх сварок. І ніколи не стануть галантними, чарівними й загадковими, як Котомас, примарний крадій із Лувру!

Відновлювати погоню було вже пізно, тому вони повернулися за Бубончиком, разом спустилися з даху і попрямували на Монмартр. На цей раз Жозефіна наполягла на тому, щоб її не проводжали додому.

Вона поцілувала Бубончика в мордочку, попрощалася з Мунлайтом і Додо і пішла наодинці вулицями кварталу, доки не дісталась вікна своєї оселі на горішньому поверсі.

Ставні були відчинені, і в будинку було вже темно. Врешті-решт, була вже майже північ, і Марі напевно лягла спати.

Жозефіна, прослизнувши в квартиру, попрямувала до подушки, яка правила їй за ліжко. І лише тепер помітила, що щось виблискує в напівтемряві.

Сіамська кішка доторкнулася лапою до речі і побачила червоний відблиск. Сяйво рубіна! Вона не могла в це повірити. Це були вони, втрачені коштовності, «Полум'я Дракона»!

«Котомас!» — спало їй на думку.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ